

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

**nr. 9794 van 24 juli 2013
in de zaak A. 209.286/XIV-34.945**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Vincent Vereecke
 kantoor houdend te 8820 Torhout
 Elisabethlaan 25/1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 juni 2013, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 104.278 van 31 mei 2013 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 2 juli 2013 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

In het eerste middel gaat de verzoeker voorbij aan het feit dat in het
bestreden arrest uitspraak wordt gedaan over de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2012
waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van
15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en dus niet over diens beslissing van 13 september 2011 waarbij voor de beoordeling van de gegrondheid toepassing werd gemaakt van de criteria omschreven in de instructie van 19 juli 2009. De uiteenzetting van de verzoeker over de intrekking van een bestuurshandeling die rechten toekent is evenmin dienstig. Bovendien is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, niet van toepassing zijn. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing is. De verzoeker voert in het tweede middel onder meer de schending aan van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek doch zonder op enige wijze uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door het bestreden arrest zouden zijn geschonden. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In tegenstelling tot wat de verzoeker in het tweede middel aanvoert, kan een principe dat wordt gehanteerd bij de beoordeling in de gegrondheidsfase van een aanvraag om machtiging tot verblijf bezwaarlijk worden beschouwd als een dwingende regel die elke appreciatiebevoegdheid in hoofde van de staatssecretaris zou uitschakelen. De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat er een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vat in punt 2.5 van het bestreden arrest eerst het middel zoals aangevoerd door de verzoeker samen, wijst vervolgens op de zeer ruime discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag, stelt vast dat de verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat de staatssecretaris zich zou hebben laten leiden door een dwingende regel die elke appreciatiebevoegdheid zou uitschakelen, besluit dat de verzoeker niet aantoont dat de staatssecretaris de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden door aldus te oordelen en stelt nog dat “de verwijzing naar het feit dat nergens uitdrukkelijk wordt verwezen naar de mogelijkheid om een aanvraag af te wijzen omwille van de thans bestreden beslissing geviseerde toestand, (...) daaraan geen afbreuk (doet), gezien de ruime discretionaire bevoegdheid”. De verzoeker toont geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het bestreden arrest voldoet dan ook aan de

motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig juli tweeduizend dertien, door:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen